

HET
KERST
PAKKET

KERSTVERHALEN

EXTRA
SCHRIJF JE EIGEN KERSTVERHAAL
TIPS & TRUCS

joke verweerd,
marieke luiten,
arie kok e.a.

Het kerstpakket

Joke Verweerd, Marieke Luiten, Arie Kok e.a.

HET KERSTPAKKET

Kerstverhalen

Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk Forest Stewardship Council (FSC) draagt. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.
Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

ISBN 978 90 239 9491 6

NUR 303

Eindredactie Monica van Bezooijen / redactie bureau Zoveel zinnen

Ontwerp omslag b'IJ Barbara

Layout en dtp binnenwerk Gewoon Geertje

© 2015 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Alle rechten voorbehouden

www.uitgeverijmozaiek.nl

Inhoud

- Marieke Luiten – *Vijf letters maar* 7
- Helga Warmels – *Zolang wij samen* 13
- Sipke de Boer – *Kristalhelder* 23
- Cees Pols – *Een engel in mijn cel* 31
- Joke Verweerd – *Geen sprookje* 39
- Frans Willem Verbaas – *Zand erover* 51
- Lijda Hammenga – *Wintertijd* 61
- Ineke Kraijo – *Prikkeldraad* 71
- Sytse van der Veen – *Kerstbroer* 83
- Nine de Vries – *Een zoon* 95
- Lody B. van de Kamp – *Witte jurken* 101
- Arie Kok – *Deze veel te mooie vrouw* 111
- Hennie Steenbeek – *Silent Night* 121
- Rijk Arends – *Verdwaald schaap* 133
- Ria Borkent – *Heilige familie* 139
- Tineke Smith – *Deepika* 149
- Charissa Bakema – *Het kerstpakket – 7 schrijftips* 157
- Personalialia 163

Marieke Luiten

Vijf letters maar

Mijn tong bewoog over de mentosbal. Het snoepje smaakte naar sinas. Terwijl ik de schrootjes boven de kerkbanken telde, dacht ik aan het oranje laagje in mijn mond. Was het al wit geworden? Er was geen mooiere kleur dan die van de wimpel op Koninginnedag. Ik keek naar de donkere hoeden om me heen. Grijs. Donkerblauw. Zwart. Alleen sommige meisjes droegen een witte baret. Ik wilde er ook een. Maar dat mocht niet.

... 182, 183, 184. Verlangend keek ik naar het middenvak. Zaten we daar maar, en niet op de achterste bank in de zijvleugel. Dan kon ik ook de schrootjes bij de preekstoel tellen. Ik zuchtte en hoorde ouderling Willemsen iets voorlezen over ‘toegepast worden’. Waren we bijna bij de toepassing? Een psalmversje en dan nog een stuk preek. Ik zoog aan het steeds kleiner wordende balletje in mijn mond. Ik mocht vandaag op het hoekje zitten. Meneer Hazeleger, aan de andere kant van het pad, knipoogde soms. Ik keek naar hem, maar hij keek niet terug. Naast me lag mijn tasje. Papa en mama wisten niet dat mijn beer erin zat. Een kleine zwart-witte pandabeer. Knuffels mogen niet in de kerk. En meisjes van acht zijn al groot.

Ik dacht aan wat zou komen. Na de koffie met koek zou mama de soep opzetten. Uit de pan in de koelkast zou ze aardappels pakken en opbakken. Daarna zou ze met een dienblad de kamer in komen en alle mokken opruimen. We zouden eten, en dan, dan zou papa de grote bijbel op tafel leggen.

Ik rook groentesoep, terwijl de ouderling maar door bleef lezen. Zou mama er letters in doen? Het leukste was als je je eigen naam op de rand van je bord kon maken. Hanna was altijd het snelste, maar die viste ook letters uit Peters bord. Ik keek naar mijn broer verderop in de bank en prees hem gelukkig. Hij was afgelopen zondag al aan de beurt geweest. Vandaag moest ik lezen. Ik wist precies wanneer dat moest. Eerst Corine, want die was de oudste. De zondag erop Hanna, daarna Peter, en dan ik.

Snel pakte ik mijn bijbel van het plankje voor me. Misschien moest ik nog een keer oefenen. Zachtjes natuurlijk, in mijn hoofd. Ik oefende de ‘m’ van Maria en maagd. De ‘j’ van Jozef en Jezus, en las alle moeilijke letters die zouden komen. Mijn buik voelde raar, alsof er allemaal bobbelts in zaten. Uit het tasje pakte ik beertje. Hij mocht op de leuning naast me zitten, stiekem, achter mijn hand. Eventjes maar. Gelukkig kon hij niet praten.

In de verte hoorde ik de ouderling. Alle woorden met een ‘m’ en een ‘j’ gingen goed. Kon ik maar zo praten. Alleen zou ik het veel mooier doen. Alsof de woorden een beetje zouden zingen. Met mijn stem zou ik ze heen en weer wiegen, omhoog-omhoog, omlaag-omlaag. De zinnen zouden over elkaar heen buitelen en iedereen in de kerk zou vrolijk worden. Ik keek naar de preekstoel. Misschien dacht de ouderling meer aan zijn koeien dan aan de preek.

Plotseling voelde ik een por. Papa keek streng en wees naar de andere kant. Ik keek opzij. Meneer Hazeleger grijnsde en bukte naar iets pluizigs in het gangpad. De bobbelts in mijn buik werden groter. Was beertje van de leuning gevallen?

‘Uit de kerk geen koek,’ zei papa.

Tranen prikten achter mijn ogen. Gauw stopte ik beertje weer in mijn tasje.

De banketletter lag al klaar op de keukentafel. Mama sneed hem in stukjes en keek naar papa. Hij schudde zijn hoofd. In de kring rond de kachel kreeg iedereen zijn bordje,

behalve ik. Hanna had het omhulsel er al afgehaald en beet in het spijs.

Ik liep naar mama. ‘Hebt u lè-lè...’ Ik zuchtte.

‘Wat wil je zeggen?’

‘Over de soep.’

‘Ja, de soep ga ik zo opzetten.’

Ik dacht aan letters in de soep. En aan de grote ‘S’ van de banketletter, maar zweeg.

Later duwde ik met mijn lepel de witte slierten in mijn bord kapot. Geen letters vandaag. Na de tweede soepronde waren er aardappelen. Ik hoorde mezelf zeggen dat ik korstjes wilde. Die bruinebakken stukjes waren het lekkerst. ‘Ja, korstjes!’ hoorde ik om me heen. Het leek oorlog aan tafel, maar dat was het niet. Want in de oorlog eet je geen gebakken aardappelen, maar bloembollen. Ik dacht aan de ‘k’ van korstjes en speelde met mijn vork. De bobbel in mijn buik kwamen terug, net als het rare gevoel in mijn borst.

‘Wel goed roeren, mama; ik wil geen klonten!’ De stem van Hanna kwam van de overkant.

Ik keek naar mijn bord en at gauw de restjes op. Anders zou papa de yoghurt erover doen. Uit de plastic bak op tafel steeg een zure lucht.

‘We eten gewoon alles op,’ zei papa.

Hanna trok een vies gezicht en wees naar het wit uitgeslagen deksel. Zelf vond ik de vette aardappelrand in mijn bord erger dan de yoghurtcrab.

Papa schoof zijn stoel achteruit en pakte de trouwbijbel van het kastje. Mijn hart bonsde. Zo meteen zou hij met de versleten bladwijzer (met de woorden ‘Zoek Mij en leef’) de tekst aanwijzen. Ik wist de beginzin al. ‘En in de zesde maand werd de engel Gabriël van God gezonden...’ Even deed ik mijn ogen dicht. Toen ik ze opendeed, lag de bijbel voor mijn neus.

‘Hier moet je beginnen, Marieke.’ Papa’s stem klonk hoopvol.

Zonder dat ik om me heen keek, wist ik alle ogen op me gericht. ‘En in de zes-zes-zes...’ Mijn adem stokte. ‘En in de zes-zes...’ Mijn vinger schoof ‘Zoek Mij en leef’ verder, naar de volgende zin. Soms hielp het om alvast vooruit te lezen. Ik begon overnieuw, struikelde, maar las verder. Tot ik bij Galiléa kwam.

Daarna kwam de maagd. En Jozef. En het huis van David. Aan tafel was het stil. Met brandende ogen keek ik naar de letters. Zei iemand maar iets. Begon de kleine Jan maar te jengelen. Stond er maar iemand voor de deur. Maar papa zat zwijgend naast me. Ik moest en zou over een maagd lezen die begenadigd was, al wist ik niet wat dat betekende.

Aan de overkant hoorde ik een zucht. Was het Peter of Hanna? ‘Wees niet bevreesd, Ma-Ma-Maria; want gij hebt ge-genade gevonden bij God.’ Was ik maar een engel die naar boven kon vliegen, de kamer uit, de lucht in.

Veel tijd om te dromen had ik niet.

Midden in de zin hapte ik naar lucht en bedacht trucjes die niet hielpen.

Maria. Jozef. Jezus. Misschien kwamen de namen nog wel vijftig keer.

Terwijl ik met de woorden vocht, keek ik naar de cijfertjes voor de kantlijn. Ik was nog maar bij de 30. Nog heel wat verzen te gaan.

‘Stop maar, Marieke. Het is goed zo.’ Naast me klonk de stem van papa.

Mijn jurk plakte aan mijn borst. De bijbel werd van me vandaan geschoven. Dat deed papa bij niemand. Iedereen las altijd een heel hoofdstuk.

Papa bad. ‘... maar alles doe wat Gij gebiedt, en eindelijk eeuwig bij U leve.’

Onder het bidden keek ik opzij. De bladwijzer lag bij Lukas 1. Volgende week was Evert aan de beurt. Daarna nog drie weken, dan was ik weer.

Na Lukas kwam Johannes. En Jezus had nog een heel evangelie te gaan.

‘Een eenvoudige naam met vijf letters – had God het niet voorzienig besteld?’ Ik hoorde in gedachten de ouderling praten. Even was het alsof ik weer aan de mentosbal zoog die maar niet wit wilde worden.

Om mij heen hoorde ik geschuif van stoelen. Ik duwde mijn bord opzij, liep naar de gang en pakte mijn kerktasje. Boven op mijn kamer trok ik de drukknop open en haalde beertje tevoorschijn. De streep zonlicht uit het dakraam deed zijn zwarte kraaloogjes glimmen.

Ik streefde zijn snuit. ‘Vind jij Jezus ook zo’n moeilijke naam?’

Beertje zweeg. Van zijn doffer wordende oogjes keek ik naar boven. Een grote wolk was voor de zon gekropen. Ik oefende hardop. ‘Jezus. Jezus. Jézus!’

Ik klom op het bed en reikte naar het haakje van het raam. Mijn hand kon er net niet bij. Terwijl ik voorover bukte om een kussen onder mijn voeten te schuiven, scheen de zon weer.

‘Vrees niet, Maria.’ Was het beertje?

Wiebelend op het kussen trok ik aan het schuifje. Het grote raam kieperde open. Uit het huis van de burens klonk een psalm, verder was het stil buiten.

Samen keken we over het randje naar de dakpannen. De kraaloogjes van beertje schitterden. Met mijn handen als toeter om mijn mond begon ik te zingen.

‘Jezus. Jezus. Jézus!’

De woorden kwamen als vanzelf.

Helga Warmels

Zolang wij samen

‘Liz vindt dat het eigenlijk niet meer kan.’ An nam een potje van de kaptafel, doopte twee vingers in de crème en smeerde haar gezicht in.

Zoals hij daar zat, haar Lloyd, op de rand van hun bed, zijn grote handen op zijn knieën, paste hij precies in het linkerdeel van haar spiegeldrieluik, alsof een schilder hem er met een paar penseelstreken had neergezet.

Routineus trok An de strengen van haar nachtvlecht uit elkaar. ‘Dat zei ze gisteren opeens, toen ik haar aan de lijn had. Ze vindt dat het eigenlijk niet meer kan. Ze stelde voor dat Jeff ons zou komen halen.’

‘Jeff? Dat hele eind?’

‘Ja, onzin. Dat heb ik ook gezegd, hoor. Wij kunnen ons prima redden, toch?’

‘Met ons tweeën,’ zei hij.

‘Met ons tweeën, ja. Zolang wij samen zijn...’

‘... is er niks aan de hand,’ vulde hij haar woorden aan.

‘Zo is dat.’ In de spiegel zag ze, terwijl ze haar haren borstelde, op zijn verweerde gezicht een glimlach doorbreken, dezelfde glimlach waardoor ze in een andere tijd, in een andere wereld als een blok voor hem was gevallen.

‘Liz vergeet af en toe dat ik mijn leven lang op de vrachtwagen heb gezeten. Ik heb Highway 67 nog geasfalteerd zien worden.’

An was eraan gewend geraakt dat hij haar als een schaduw volgde – hij werd er kalm van als hij haar kon horen rommelen.

‘Waarom vieren ze het eigenlijk niet bij ons?’ ging hij door. ‘Als Liz het écht zo’n probleem vindt dat wij in de auto stappen...’

‘Geen idee, maar nu is het te laat om de boel om te gooien. Misschien een idee voor volgend jaar.’

Lloyd knikte. ‘Ja, nu is het te laat.’

Ze draaide haar haar in een knot, vijlde een haakje van een van haar nagels en stiftte haar lippen. Ze had laatst nog gevraagd of hij het niet vervelend vond altijd op haar te moeten wachten, maar hij had er niks van willen horen. Hij hoefde toch nooit op haar te wáchten? Hij was bij haar – dat was iets heel anders.

Lloyd vroeg hoe ze eruitzag.

‘Moet dat nú? We hebben nog maar...’ Ze wierp een snelle blik op de wekker die op de ombouw van het bed stond, naast de familiefoto die was gemaakt op de eerste verjaardag van de tweeling – wie had er nou verwacht dat zij ooit nog overgrootouders zouden worden?

‘Toe nou, An.’

Ze zuchtte. Met een haarspeld zette ze een eigenwijze sliert vast. ‘Als een vrouw die haar beste jaren ver achter zich heeft liggen.’ Ze trok een boze frons tegen haar spiegelbeeld.

Lloyd schudde zijn hoofd.

‘Mijn haar is wit, Lloyd, dun en spierwit.’

‘Niet waar, An.’

‘En volgens mij krijg ik er elke dag een nieuwe rimpel bij.’

Hij ging staan en strekte zijn armen uit in de leegte voor hem. ‘Je hebt halflang, donkerblond haar, An, met slag erin, en je huid is glad en zo zacht als het velletje van een perzik. Jij staat langs de kant van de weg met een vlaggetje te zwaaien, en alle jongens achter in de truck draaien hun hoofd om wanneer we langs jou rijden. Jij bent de aller-, allermooiste.’

‘Och, dat vlaggetje... Dat je dat nog weet! Dat had ik heel snel in elkaar genaaid, van een paar oude zakdoeken.’ An legde de haarborstel terug op de kaptafel en stond op. ‘Dat is lang, heel lang geleden, Lloyd.’

Ze had na al die jaren nog steeds een accent; vreemden hoorden altijd meteen dat ze geen geboren Canadese was. Hij vond het charmant klinken, dat bonkige uit de lage landen. ‘Ik zal het nooit vergeten, An, nóóit.’

Ze ging voor hem staan, liet zich omhelzen en drukte een kus op zijn neus. ‘Ik ook niet, *sweetie*, maar we moeten nu wel gaan.’

‘Ja! Ja! Dát zei je, ja, een paar dagen later. “Kom, we moeten gaan.” Tegen míj. Tegen míj!’ De glimlach was nu een brede grijns geworden. ‘Alle *lads* in mijn squadron waren jaloers.’

‘Kom, we moeten echt gaan. Anders weet Liz straks niet waar we blijven. We hebben meer reistijd nu, hè; daar moeten we wel rekening mee houden,’ hoorde hij haar vanuit de hal roepen. ‘Even de gevulde speculaas van het aanrecht pakken, hoor, anders heb ik die voor niks staan bakken.’

‘Voor mij toch?’ riep hij terwijl hij eerst de deurpost en daarna de muur aftastte.

Snelle voetstappen, haar hand op zijn buik. ‘Echt niet. Jij houdt er net iets te veel van, van al dat lekkers. Pas maar op, anders zet ik je nog op dieet.’

Hij pakte zijn jas van de kapstok.

‘Jeffs zus is trouwens ook uitgenodigd. Dat is wel leuk. Anders is dat arme mens ook maar alleen. Kom eens, je hebt je jas scheef dichtgedaan.’

Hij liet zich als een klein kind netjes aankleden – jas recht dicht, sjaal om – en liep daarna de bijkeuken door, de garage in. Gepiep en geknars van een garagedeur die openging. Het werd lichter, dat zag hij nog wel. Het bliepje van de autovergrendeling. Hij ging achter het stuur zitten en stak de sleutel in het contact. An riep dat hij naar buiten kon rijden. Hij draaide de sleutel om en liet de koppeling langzaam opkomen.

‘Ho maar,’ riep An.

Hij zette de pook in zijn vrij, trok de handrem aan en wachtte tot An was ingestapt en hij zijn handen om die van haar heen kon vouwen. Vroeger baden ze alleen in de auto wanneer ze op vakantie gingen, tegenwoordig elke keer dat ze weggingen.

Lloyd schraapte zijn keel. ‘Vader in de hemel, wilt U ons beschermen en bewaren nu wij op weg gaan om te vieren dat uw Zoon naar de aarde kwam om voor ons te lijden, te sterven en weer uit de dood op te staan? Dank U voor het wonder dat nog steeds zo’n belangrijke rol speelt in ons leven. Wilt U ons een gezegende tijd geven met elkaar?’

‘In Jezus’ naam,’ sloot An af. ‘In Jezus’ naam, amen.’

Ze probeerden het aantal ritten wel te beperken; je moest ook wijs zijn in die dingen. Voor de boodschappen gingen ze de deur niet meer uit; die lieten ze tegenwoordig eens per week bezorgen. En de burens, die driehonderd meter verderop woonden, pikten hen elke zondag trouw op voor de dienst.

‘Ik heb gisteren een sneeuwruimer gehoord... Hoe erg is...’

‘De weg?’ vroeg An. ‘Het gaat, het gaat. Gewoon niet te hard rijden.’

Ging het echt? Ans stem vertelde iets anders dan wat ze met haar woorden zei. Lloyd haalde zijn handen van het stuur en legde ze in zijn schoot. ‘Misschien heeft Liz gelijk. Misschien is het inderdaad niet verstandig. Het kan glad zijn en dan...’

Het bleef even stil in de auto.

‘Wordt het minder glad als Jeff ons ophaalt?’

‘Nee, dat niet, maar...’

‘Nou dan. We doen gewoon kalm aan. Je bent een geweldige chauffeur, Lloyd, nog steeds.’ Ze pakte een van zijn handen en drukte er een kus op. ‘Verderop valt het vast mee.’

Hij zette de pook in de eerste versnelling en liet de auto langzaam naar voren rollen, de oprit af.

Zette de auto in de tweede versnelling.

Sloeg linksaf.

An zei dat hij nu wel erg op het midden van de weg reed. ‘Ja, dat is beter, en nu zo doorgaan.’

Eigenlijk zag hij nu meer dan wanneer er geen sneeuw lag, waarschijnlijk doordat er nu een groter kleurcontrast was tussen het wegdek en de berm. Als het nu maar niet glad was... Op de oprit had hij de auto wel iets voelen schuiven, maar daar was natuurlijk geen sneeuw geruimd en ook geen zout gestrooid...

An zette de verwarming en de ventilatie aan. ‘De ruiten beslaan.’ En na een minuutje: ‘Lloyd? Stop toch maar even, we hebben te weinig zicht.’

‘Wat heb je eigenlijk precies tegen Liz gezegd?’ vroeg hij nadat hij de auto had stilgezet. ‘Nadat ze zei dat het niet meer kon – wij samen met de auto.’

‘Dat we het er later nog wel over zouden hebben.’

‘Toch niet vandaag, tijdens het kerstdiner?’

‘Och, nee, ik mag hopen van niet, nee. Vandaag vieren we feest, hoor.’ An zette de ventilatie een paar standen lager.

Lloyd wilde weten of ze alweer genoeg zagen.

‘Even wachten nog... Heb jij al iets van gladheid gemerkt? Nee? Ga maar weer. We zijn bijna bij de T-splitsing. Linksaf slaan. Rem alvast maar een beetje af. Vijf, vier...’

Lloyd zette de richtingaanwijzer uit.

‘... drie, twee, een, nú... Iets meer naar rechts. Ja, zo, ja.’

Vanaf Stonewall zouden ze een stuk van Highway 67 pakken. Fijn, die rechte wegen. Die hadden ze in Europa veel minder, tenminste, aan het eind van de oorlog, en sindsdien was hij er nog maar één keer geweest: om met zijn An te trouwen. Hij had geen idee hoe de wegen er nu waren.

An liet zich tegen de rugleuning zakken. Lloyd reed met een vaartje van net 30 kilometer per uur, hij wist de auto goed recht op de weg te houden. Zie je wel dat het nog best ging met z’n tweeën? Liz deed soms net of haar vader helemaal blind was.

Liz... Ze zou toch wel begrijpen dat het niet gepast was op een dag als vandaag ruzie te gaan maken? Want dat er vroeg

of laat ruzie van zou komen, daar was An bijna zeker van. Liz was een lieve vrouw, ze kon de dingen soms alleen zo stellig zeggen, alsof er geen ander gelijk bestond dan het hare.

Lloyd gaf een ruk aan het stuur en trapte vol op de rem. An schoot naar voren, de veiligheidsgordel sneed pijnlijk in haar hals. ‘Wat doe je nou?’ riep ze uit.

‘Wat ik doe? Ik rijd de berm in.’

‘Och, sorry, Lloyd, ik...’ An sloeg haar handen voor haar gezicht. ‘Ik was er niet helemaal bij, geloof ik.’

An deed de zonneklep naar beneden en keek in het spiegel-tje. Een snee in haar hals. Uit haar tas diepte ze een zakdoekje op dat ze op de wond drukte.

Een blik in de buitenspiegel. Reed daar nou een vrachtwagen? ‘Lloyd? Ga maar iets verder de berm in.’

Samen wachtten ze totdat de vrachtwagen voorbij was gereden. Daarna zei Lloyd dat An haar hoofd erbij moest houden. ‘Ik vertrouw op jou zoals de ene soldaat op de andere vertrouwt wanneer ze samen de strijd in gaan.’

‘Ik weet het, Lloyd. Ik... Het spijt me echt.’ An zuchtte. ‘Maar ik ben geen soldaat, Lloyd.’

‘Vandaag wel, An; ik kan dit niet zonder jou doen. Ben je er weer bij?’

An humde.

‘Kunnen we weer?’

An zoog haar longen vol lucht en keek over haar schouder naar achteren. Een politiewagen! En hij minderde vaart! ‘Lloyd, zet je stoel naar achteren, vlug. En wat er ook gebeurt, doe of je slaapt.’

Ze pakte haar handtas, frommelde het zakdoekje erin, stapte uit en liep een stukje van de auto af. De sneeuw knerpte onder haar schoenzolen, uit haar mond kwamen wolkjes. Even koesterde ze nog de hoop dat de wagen zou doorrijden, maar tevergeefs.

De politieman die uitstapte, tikte ter begroeting tegen zijn pet. ‘Is alles goed met u, mevrouw?’

An knikte. ‘Prima. Dank u.’

De agent keek naar hun auto. ‘En met de chauffeur?’

‘O, die had even een dipje. Hij doet een hazenslaapje.’

‘Heel verstandig. Uw echtgenoot?’

An knikte. Háár echtgenoot, al 65 jaar. Er waren dagen dat ze het zelf bijna niet kon geloven.

‘U bent op weg naar familie?’

‘Naar onze dochter. We vieren daar Kerst.’

‘Ik wil toch even meneers rijbewijs zien.’ De agent maakte aanstalten naar hun auto te lopen.

An greep naar haar tas. ‘O, dat heb ik bij me. Even zoeken, hoor. Ja, hier. Alstublieft.’

De man pakte het rijbewijs aan en liep er langzaam mee naar hun auto. An dook weg in de kraag van haar jas, haar handen gebald in haar jaszakken. Als Lloyd zich nu maar slappende hield, als hij nu maar...

Naast het portier bleef de agent staan. Hij keek een paar keer van het rijbewijs in zijn hand naar Lloyd en kwam toen terug. ‘Ik dacht: ik laat hem maar wel slapen. Dan kunt u zo dadelijk weer veilig uw weg vervolgen.’

An wachtte tot de politiewagen uit het zicht was verdwenen. Eigenlijk moest ze plassen. Was het zomer geweest, dan zou ze gerust achter de bosjes zijn gaan zitten, maar nu het zo koud was... Ze kon het hopelijk nog wel een kwartier ophouden.

‘Tjonge, dat scheelde niet veel,’ zei ze, terwijl ze weer instapte.

Lloyd opende zijn ogen, de ogen waarmee hij steeds minder zag. ‘Is hij weg? Boy, dat duurde lang. Ik dacht even: dit kost me mijn rijbewijs.’

An legde haar hand op zijn arm. ‘Dit vertellen we niet aan Liz, oké? Ga maar weer. Er komt niks aan. Een tikje terug. Ja, zo.’

Er hing een kerstkrans op de voordeur. De kleine Chrissie deed open, met Luke vlak achter haar.

Liz kwam direct op hun opgewonden geschreeuw af. ‘Gelukkig, daar zijn jullie. Jullie zouden toch al veel eerder komen?’

An perste haar lippen op elkaar; Lloyd zei dat ze kalm aan hadden gedaan, dat zij de tijd hadden en niet omgekeerd, dat de tijd niet hen had.

Ze lieten zich uit hun jassen helpen. ‘Och, mam, je hebt een snee in je hals. Hoe kom je dáár nou aan?’

An voelde aan de pijnlijke plek die de veiligheidsgordel had veroorzaakt. ‘O, gunst, bloedt het?’

Liz liet haar blik net iets te lang op haar hals rusten.

‘Kijk eens, ik heb gevulde speculaas meegenomen,’ zei An. ‘Luke, breng jij dit even voor oma-oma naar de keuken? Niet laten vallen, hoor.’

Het jongetje pakte de plak speculaas aan en rende er op zijn korte beentjes mee weg. Schattig kind.

Liz ging hun voor de huiskamer in. ‘Nou, ze zijn er, hoor. Eindelijk.’

Darryl stond op en omhelsde zijn moeder. ‘Liz was zó ongerust. Die zag jullie al afgevoerd worden in een traumahelikopter.’

‘Leuk, Darryl,’ zei Liz bits. ‘Je kunt er wel een grapje over maken, maar vind jij het dan verantwoord dat pa nog steeds autorijdt? Hij ziet bijna niks meer! Straks krijgen ze nog een ongeluk!’ En tegen haar vader: ‘Hoeveel procent zie je nou nog, pa?’

‘Och, hoeveel procent – ik weet het niet precies,’ mompelde Lloyd. ‘Maar niks meer, dat is wel een beetje overdreven. Ik moet binnenkort op controle. Wanneer ook alweer, An?’

‘Half januari, *love*.’

‘Maar het gaat nog wel. We redden ons prima, met ons tweeën. Anders waren we nou toch niet hier?’ Hij pakte Ans hand en gaf er een klein kneepje in. ‘Wat ben je allemaal aan het maken, Liz? Het ruikt goed. Neem je oude vader eens mee naar de keuken.’

Liz zuchtte. ‘Jij kunt ook echt de héle dag aan eten denken, hè, pap?’ Ze schudde haar hoofd, alsof zij kinderen waren die iets stouts hadden gedaan en een standje kregen. Toen zei ze

dat ze een gevulde kalkoen in de oven had staan. ‘Maar het duurt nog wel even voor we aan tafel gaan. Koffie? Jij ook, mam?’

An wees naar de deur en zei dat ze eerst wat anders moest doen.

Op het toilet vouwde An haar bevende handen en legde ze haar hoofd tegen de koele tegels op de muur. Ze diepte het verfrommelde zakdoekje op uit haar tas, snoot haar neus. Straks, straks moesten ze ook nog terug... In het donker. Als het nou maar niet ging sneeuwen...

‘Mam, je koffie wordt koud.’

De stem van Liz.

An haalde diep adem. ‘Momentje nog, ik kom eraan.’

Bij Kerst hoort een kerstpakket. Zo'n luxe doos met allerlei verrassingen: zoutjes, wijn, ragout, chocolade en andere fijne dingen (die je misschien zelf nooit koopt). Zo ook deze bundel. In dit kerstpakket vind je zoete en zoute, kruidige en sappige verhalen van bekende auteurs, maar ook van debutanten. Allemaal leveren ze hun verfrissende, tedere, ontroerende of spannende bijdrage. Voor een kerstviering, of gewoon voor jouzelf, om even van te genieten.

Als extraatje bevat deze bundel tips om je eigen kerstverhaal schrijven. En de uitdaging om je eigen verhaal naar Uitgeverij Mozaïek te sturen. Wie weet staat jouw verhaal dan wel in de volgende kerstbundel.

Aan deze bundel werkten mee: Rijk Arends, Charissa Bakema, Sipke de Boer, Ria Borkent, Lijda Hammenga, Lody B. van de Kamp, Arie Kok, Ineke Kraijo, Marieke Luiten, Cees Pols, Tineke Smith, Hennie Steenbeek, Sytse van der Veen, Frans Willem Verbaas, Joke Verweerd, Nine de Vries en Helga Warmels.

DE MEDIA OVER KERSTAVOND, DE VORIGE BUNDEL VAN UITGEVERIJ MOZAIËK:

'PRACHTIGE VERHALEN DIE HET VERDIENEN OM GEDEELD
TE WORDEN.' – NEDERLANDS DAGBLAD

NUR 301

9 789023 994916

www.uitgeverijmozaiek.nl